

ОСВІТНЯ ДІЯЛЬНІСТЬ УНІВЕРСИТЕТІВ ЯК БАЗА РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ

***ХОЛЯВКО Н.І., К.Е.Н., ДОЦЕНТ,
ЧЕРНІГІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ***

Економічний розвиток країн світу ґрунтується на засадах інтенсифікації наукоємних секторів та активізації інтелектуальних ресурсів за вектором розбудови інформаційної економіки [1]. У закладенні надійного фундаменту становлення інформаційної економіки одну із ключових ролей відіграє сектор вищої освіти. Сучасні університети це, як правило, повноправні суб'єкти економічних відносин, освітня, науково-дослідна, міжнародна, підприємницька, інноваційна діяльність яких одночасно опосередковується та впливає на протікання соціально-економічних процесів у країні [2]. Вищі навчальні заклади є центрами зосередження потужного інтелектуального потенціалу країни – творча взаємодія досвідчених науково-педагогічних працівників і креативних студентів забезпечує здобуття синергетичних ефектів та досягнення високих показників науково-технічного й інноваційного розвитку.

Освітня діяльність вищих навчальних закладів за сучасних умов має бути оптимізованою з комбінуванням теоретичної та практичної складових підготовки майбутніх фахівців для задоволення потреб економіки інформаційного типу; має тісно корелювати та адекватно реагувати на актуальні запити роботодавців – зокрема, постійного моніторингу потребують зміни:

- запитів і вимог роботодавців щодо компетентцій, знань і вмінь випускників навчальних закладів (наразі ж кожне п'яте підприємство України самостійно здійснює підготовку персоналу для роботи з інноваційними продуктами та процесами [3]);

- кваліфікаційної та професійної структур національного і міжнародного ринків праці;

- соціально-трудових відносин, питань зайнятості (а саме: поширення часткової зайнятості, фрілансінгу і т.п.), оформлення взаємовідносин від роботодавцями і працівниками;

- запитів і вимог, які висувають випускники навчальних закладів до першого робочого місця.

Світовий досвід формування інформаційної економіки демонструє активізацію малого бізнесу, зокрема, збільшення чисельності віртуальних підприємств. У даному ключі університетами

має бути врахований запит на надання студентам знань і навичок у започаткуванні власної справи, розвитку бізнесу у сферах інформації та телекомунікацій, імплементації інноваційних проєктів, активного впровадження інформаційно-комунікаційних технологій, роботи зі значними масивами інформаційних ресурсів, що надалі проявлятиметься у розвитку наукомістких галузей економіки та підвищенні показників самозайнятості випускників навчальних закладів.

Цілком обґрунтовано можна виокремити кадровий аспект у забезпеченні сектором вищої освіти процесів становлення інформаційної економіки в Україні. Прояв цього аспекту простежується за кількома векторами:

- як підготовка нової генерації кадрів, спроможних до ефективної взаємодії з інформаційно-комунікаційними технологіями, до ініціювання інновацій та промоції модернізації підходів до роботи з інформаційними ресурсами;

- як формування вищими навчальними закладами потенційно креативних майбутніх підприємців з компетенціями із заснування бізнесу у сферах інформації та комунікацій і успішного його просування й розвитку;

- як отримання синергетичних ефектів від залучення університетських учених та студентів до виконання наукових і науково-технічних робіт.

Поряд із перспективами, аналізуючи освітню діяльність вищих навчальних закладів, доречно наголосити на проблемі, що актуалізується у цьому контексті. Науково-технічний розвиток, що на практиці проявлятиметься у розширенні наукомісткого сектору економіки та виражатиметься у зростанні частки інформаційних товарів і послуг у ВВП країни, ґрунтується у першу чергу на забезпеченні бізнес-сектору необхідними обсягами висококваліфікованих кадрів технічних, інженерних спеціальностей. Аналіз офіційних статистичних даних по Україні [4-5] засвідчує тенденцію до скорочення попиту абітурієнтів на освітні послуги технічного, інженерного профілю. Проте справедливо відмітити, що на загальнодержавному рівні вживаються заходи зі зміни даної ситуації: популяризуються серед молоді інженерні та інші технічні спеціальності, надаються додаткові бюджетні місця на підготовку фахівців даного профілю. Поряд із цим, важливо не допустити вирішення тільки кількісної сторони означеної проблеми (тобто забезпечення збільшення обсягів випуску навчальними закладами

фахівців технічних спеціальностей) при ігноруванні якісної її складової (тобто рівня кваліфікації та професіоналізму випускників). За таких умов завданням вищих навчальних закладів є збалансування навчальних програм таким чином, щоб вони гармонізували із актуальними тенденціями розвитку інформаційної економіки та давали випускникам можливість саморозвитку і навчання протягом життя.

Література.

1. Малик І.П. Тенденції розвитку інформаційної економіки в Україні / І.П. Малик // Вісник Східноєвропейського університету економіки і менеджменту. – 2013. – Вип. 1 (14). – С. 25-34.

2. Освітній імператив суспільного розвитку: Наукова монографія // [Каленюк І.С., Гонта О.І., Холявко Н.І., Сакун О.С., Демченко О.П., Дьякон А.А., Цимбал А.І.]; за заг. ред. д.е.н., проф. І.С. Каленюк. – Чернівці: ЧДІЕУ, 2014. – 172 с.

3. Білоконь О.І. Обстеження інноваційної діяльності в економіці України за період 2012-2014 років (за міжнародною методологією). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>

4. Офіційний сайт Державної служби статистики України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>

5. Офіційний сайт Міністерства освіти і науки України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mon.gov.ua/>

ЕНЕРГЕТИЧНА БЕЗПЕКА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ

Чуйко Н.В., к.е.н., доцент,

ХАРКІВСЬКА ДЕРЖАВНА ЗООВЕТЕРИНАРНА АКАДЕМІЯ,

Клочко В.М., к.е.н., доцент,

ХАРКІВСЬКИЙ ТОРГОВЕЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИЙ КОЛЕДЖ ХНТЕУ

Енергетична безпека є категорією, що характеризує рівень захищеності різних суб'єктів економічних відносин на різних рівнях: національному (державному), регіональному, на рівні підприємства чи конкретної людини.

Під енергетичною безпекою підприємства, його виробничих підрозділів і галузей виробництва доцільно вважати захищеність виробничих об'єктів від зовнішніх і внутрішніх чинників, що